

O sajtu Arhiv Simic rečima Matije Bečkovića:

Nekada je u Srbiji postajao samo jedan fotoaparat. Taj aparat je doneo u Srbiju Anastas Jovanović. I on nijednom tim aparatom nije fotografisao, a da nije ovekovečio neku istorisku ličnost.

Bez njega mi ne bismo znali kako su izgledali Vuk Karadžić, Branko Radičević, Miloš Obrenović, Mihajlo Obrenović, Mina Karadžić. Kad je došao do Veljka Petrovića, Veljko Petrović je poginuo, a imao je brata blizanca koji je bio isti on. A taj bliznac je obučen u Veljkovo odelo i to je ona fotografija i ona je lik Veljka Petrovića koji mi znamo.

U međuvremenu nema nijedna kuća koja nema fotoaparat, ali neke najznamenitije ličnosti su otišle na onaj svet da imamo tek jedva neku fotografiju, a ima nekih da skoro i nema. A fotografija je neka velika svetinja u onom svetu gde sam ja proveo detinjstvo, često se govorilo kad neko nestane: „Da nam je ostala od njega slika.“ Neku vrstu Anastasa Jovanovića je nasledio Dragoslav Simić sa svojim diktofonima i magnetofonima koji je tačno znao šta treba iz ovog vremena u kome živimo da bude zabeleženo i da ne bude zaboravljeno.

Ti govori koji su objavljivani i kroz koliko cenzura i lektura prolazili ne predstavljaju nikakvo svedočanstvo, jer smo proživeli život da slušamo neki govor, a da u novinama čitamo o sasvim drugom. Međutim, ovde je sve doslovno i autentično i kao što se i u toj maloj uvodnoj reči moglo čuti, znamo šta je ko kad govorio i to je zauvek tu zabeleženo i zapečaćeno.

Tako da ona vremena koja su već za nama ostala su na tim trakama zauvek kao verodostojna svedočanstva šta je ko govorio, gde je ko bio, da nikakve naknadne intervencije, dodaci i ispravke nisu mogući.

Pri tom je i Dragoslav Simić, kao i Anastas Jovanović, morao da se dovija i njegov poduhvat je utoliko veći što je to, takoreći, radio o svom trošku, svom trudu i svojoj ljubavi i odanosti prema istini i svojoj želji da to bude zabeleženo i da ne bude zaboravljeno.

Radio je u Radio Beogradu, ali Radio Beograd nije toliko njega tražio. Nije morao baš toliko da se trudi po službenoj dužnosti, nego je tu dužnost koju je obavljao zadao samom sebi i tako postao jedan od važnih svedoka svoga vremena.

Njegove knjige, kao i sama knjiga koja govori, zaista su opravdale te naslove. I sami se mi ne možemo setiti šta smo govorili. Ja sam malo pre sebe slušao, toga se nikad ne bih setio i bilo koju od tih reči zapamtio, ali zapamtila je ta traka zauvek.

Tako da njegove knjige i ti zapisi postaju dragocena svedočanstva ne samo o tim ljudima koji su to govorili, nego i o tom vremenu i za one ljude koji bi hteli nekad da to vreme rekonstruišu i da govore istinu šta je i kako bilo.

Imaće tu jedan autentičan izvor poznatog svedoka koji je putovao po svetu da zabeleži reči nekih od ovih ljudi koji su još bili živi i koji, da nije bilo Dragoslava Simića, ne bi nikada ni stigli u svoju zemlju.

Tako da time što je to sad preneto i u knjigu, a takvih knjiga može na osnovu ovih njegovih zapisa biti mnogo više, postoji jedna zadužbina kakve slične nema.

Vi prosto ne biste verovali da su nam tu do juče bili Miloš Crnjanski, Ivo Andrić, Desanka Maksimović, a ima dva snimka. Andrić nije dobio Nobelovu nagradu, pa sad imamo iz Stokholma celu ceremoniju, mi bismo imali onaj jedan snimak kako on ide u Smederevski park slikan s leđa.

Crnjanski je čitao preko radija dve pesme, a Desanka, koja je imala sreće da poduže živi, svuda se pojavljivala i slikala i govorila, ali su sve to brisali. Sve te snimke su brisali i mislili da ima nešto važnije za šta mogu da iskoriste tu traku.

A onda da će doći neki dan kad će oni, kako treba, sve na visokom nivou profesionalno i stručno snimiti, ne padajući im na pamet da su ljudi od danas do sutra i da tu pripremu koju oni toliko dugo spremaju niko živ sačekati neće.

Ja sam nabrojao samo te najkrupnije autore i ličnosti, a koliko dragocenih i važnih je na taj način zauvek zaboravljeno pored tolikih sprava koje smo imali, to je nemoguće sada pogoditi i nabrojati.

Nije nekad bilo moguće da umre neki značajan čovek, a da nije zabeležena njegova sahrana. To je danas redovan slučaj.

A evo, sad imate na Jutjubu, možete da gledate sahranu Nikole Tesle. Šta ćemo sa Milutinom Milankovićem koji je umirao u Beogradu, a to niko nije ni običnim aparatom zabeležio.

Razumećete da Dragoslav Simić nije mogao sve to da uradi, ali ono što je uradio jeste jedan pionirski poduhvat koji zaslužuje svaku pohvalu i nagradu.

I što se nije moglo i ne može nikako naknadno uraditi da nije urađeno u pravi čas. A što je urađeno u pravi čas, to je zasluga ovog junaka koji sedi preda mnom!!!

/Izgovoreno 2018. godine na Sajmu knjiga u Beogradu na predavljanju knjige Dragoslava Simića/